

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: A. Z., nar. X
st. příslušnost X
trvale bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Tašlem,
sídlem Jezuitská 582/17, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 17 034 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2025, č. j. OAM-836/ZA-ZA11-ZA01-R2-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobce

dle žalovaného nesvědčí o tom, že by existovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

II. Vyjádření účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, ve které nejprve shrnul výsledek předcházejícího správního i soudního řízení. Stejně jako v předcházejícím řízení i nyní uvedl, že nerozporuje to, že nemá nárok na azyl ani humanitární azyl, má ale za to, že mu měla být udělena doplňková ochrana, neboť mu v případě návratu do Moldavska hrozí předvolání k vojenskému výcviku a ke vstupu do armády, kde mu hrozí šikana z důvodu služby jeho otce v ruské armádě v konfliktu na Ukrajině. Byl by tak podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení ze strany dalších vojáků a nadřízených. V souvislosti se službou jeho otce je žalobci opakovaně voláno z neznámých čísel a vyhrožováno; žalobce se bojí o svoji bezpečnost, i bezpečnost své družky. Dle žalobce žalovaný dostatečně neposoudil tato související rizika a žádost žalobce nebyla posouzena individuálně.
3. Žalobce nepopíral, že původním motivem opuštění Moldavska byla ekonomická situace, ale nesouhlasí s tím, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu byla vedena pouze snahou legalizovat si svůj pobyt v ČR. Žalobce v současnosti nemá jinou možnost, než podat žádost o mezinárodní ochranu; dříve mu nebyly známy možnosti podání žádosti a nyní se nachází v tíživé rodinné i osobní situaci, ve které je pro něj nemyslitelné vrátit se do Moldavska a kontaktovat tamní úřady za účelem legalizace jeho pobytu v ČR. Dále namítl, že správní orgány dostatečně nezkoumaly bezpečnostní situaci v zemi původu a možnost jeho reálné ochrany po návratu do Moldavska. Uvedl, že moldavské orgány např. zabránily jeho matce v návratu do země poté, co vycestovala za jeho otcem do Ruské federace.
4. Má za to, že má nárok na doplňkovou ochranu i proto, že separatistické Podněstří se snaží rozšířit ruskou agresi na Ukrajině i na Moldavsko. Žalobce zároveň neporušuje žádnou z negativních podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že zohlednil důvody předkládané žalobcem a posoudil je v potřebném rozsahu jak z hlediska příslušných ustanovení, dle nichž lze udělit azyl, tak těch, dle nichž může být udělena doplňková ochrana. Trvá na správnosti závěru, že v žalobcově případě nejsou přítomny důvody, pro něž by bylo třeba udělit mu doplňkovou ochranu, které se v žalobě domáhá. Neshledal, že by žalobci v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, ať již v podobě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení, či z důvodů vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ve vztahu k obavám, jež žalobce odvíjí od svého tvrzení o anonymním telefonickém vyhrožování, které mělo souviset se zapojením jeho otce do rusko-ukrajinského válečného konfliktu na straně RF, poukázal na možnost obrátit se na příslušné moldavské orgány se žádostí o pomoc. Ani z obsahu žalobní argumentace nelze dovodit důvody, pro něž by bylo namístě předpokládat, že by mu pomoc nebyla dostupná či mu měla být odmítnuta.
6. Žalovaný odkázal na vyjádření žalobce ve správním řízení a skutečnosti zjištěné z listinných podkladů. S odkazem na aktuální judikaturu uvedl, že situace v Podněstří je stabilní a nehrozí aktuálně rozšíření rusko-ukrajinského konfliktu na území Moldavska. Poukázal na

to, že žalobce si byl vědom nelegálnosti svého pobytu a výkonu práce, a k jeho rodinné situaci uvedl, že žalobce není uveden v rodném listě syna.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Po jednání soud rozhodl, že žaloba není důvodná.
8. Soud úvodem predestiruje, že stejně jako v prvním řízení (které bylo u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. X) ani nyní žalobce nespороval závěr žalovaného, že nemá nárok na azyl dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Veškerými námitkami brojil žalobce proti posouzení možnosti udělení doplňkové mezinárodní ochrany.
9. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
10. Podle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
11. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
12. Žalobce namítal, že má nárok na doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona.
13. V tomto rozsahu se tedy soud zabýval uplatněnými žalobními námitkami.
14. Pokud jde o skutková zjištění součástí správního spisu jsou dvě vyjádření žalobce k důvodům, proč a jak přicestoval do ČR, která se žalobcem sepsal správní orgán před prvním rozhodnutím zdejšího soudu. Prvním je poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci něho žalobce uvedl, že je moldavské národnosti i občanství, je pravoslavným křesťanem, v době nezletilosti byl členem politické strany socialistů. Je svobodný, má přítelkyni, se kterou má dítě a která má v ČR trvalý pobyt. Přítelkyně je opět těhotná, je st. přísl. Ukrajina. Syn má trvalý pobyt v ČR, občanství neví, není jako otec zapsán v rodném listě. Naposledy v Moldávii žil v obci X, bydlí tam babička a sestra. Z Moldavska vycestoval v roce 2019 přes Rumunsko a Maďarsko do ČR, přicestoval autobusem na základě pasu, bez víza, od té doby je nepřetržitě nelegálně v ČR. Cestovní pas ztratil. Je zdravý, bez zvláštních potřeb. Když mu bylo 12, 13 let dostal pokutu za krádež, jinak souzen nebyl. O mezinárodní ochranu žádá proto, že zde má život, dítě, otec nyní

bojuje v ruské armádě na straně Ruska proti Ukrajině, matka žije v Rusku. S přítelkyní chtěli jet do Moldavska, ale dostali několik telefonátů ze skrytého čísla, kvůli tomu, že jeho otec válčí na straně Ruska. Zasílají jim předvolání k vojenskému výcviku, má za sebou základní vojenskou službu, ale za Moldavsko bojovat nechce, protože stát pro něj nikdy nic neudělal.

15. Druhým vyjádřením žalobce je protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nestudoval, neboť musel pracovat, pracoval na stavbách, vycestoval kvůli tomu, že neměl peníze, v ČR chtěl pracovat. V ČR pracoval nelegálně na stavbách, nevěděl, jak si vyřídit pracovní povolení. O mezinárodní ochranu požádal proto, že má v ČR dítě a přítelkyně čeká další. V ČR měl problém pouze, když na ubytovnu přišla kontrola a zjistila, že je v ČR nelegálně, dostal vyhoštění. Neví, proč v rozhodnutí o vyhoštění napsali, že nemá děti. V Moldavsku měl problém pouze s nedostatkem peněz, žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. Základní vojenský výcvik absolvoval, předvolání k vojenskému výcviku nedostal, protože doma nebyl a s příbuznými není v kontaktu; bojovat by měl jít proto, protože je zákon. Moldavsko sice není ve válce, ale v Podněstří je napjatá situace, přes Moldavsko se dováží zbraně a vojenská technika na Ukrajinu. Přes skryté číslo jemu a jeho přítelkyni volali asi celkem 5x, vyhrožovali jim, že pokud přijedou do Moldavska, něco jim provedou. Člověk, který volal ze skrytého čísla, se mu nepředstavil. Do Moldavska si chtěl jet vyřídit doklady, o cestě věděl jeho strýc, se kterým si jednou za 3 až 4 měsíce telefonuje, naposled mu volal cca 4 měsíce před konáním pohovoru. Jinak s ním ani s příbuznými v kontaktu není. Uvedl, že s přítelkyní bydlí asi 2 až 3 roky ve X. V Praze, kde ho kontrolovala policie, byl na návštěvě u známého. Bojí se, že pokud by se vrátil do Moldavska, pošlou ho na vojenský výcvik a do války; nemůže se vrátit, protože tu má přítelkyni a dítě. V ČR chtěl legálně pobývat, proto se chtěl vrátit do Moldavska a vyřídit si tam doklady. Uvedl, že při vycestování z vlasti neměl žádné problémy.
16. Po zrušení předcházejícího rozhodnutí žalovaný doplnil pohovor se žalobcem, ve kterém žalobce uvedl, že mu opakovaně volají neznámá čísla a je jemu i jeho partnerce vyhrožováno v souvislosti s tím, že jeho otec bojuje jako dobrovolník na straně Ruska ve válce na Ukrajině. Otci o výhrůžkách řekl, ale ten na to nereagoval. Celkově mu bylo vyhrožováno tak pět až desetkrát, a to od doby, kdy jeho otec nastoupil do ruské armády. Obsahem výhrůžek je, že má být jako otec a jít bojovat za Rusko s tím, že když žalobce (blíže neurčení oni – pozn. soudu) potkají, tak mu něco udělají. Je mu vyhrožováno pouze telefonicky, neví, kde vyhrožující vzali jeho číslo. Do Ruska má jít bojovat proto, že je syn svého otce. Obavy z toho, že by mohl jít bojovat, má proto, že na Podněstří je hranice s Ruskem. On v Podněstří ale nikdy nežil, situaci v Podněstří nesleduje, jen je to hranice s Ruskem a jeho otec bojuje za Rusko. Dále uvedl, že se na něj vztahuje branná povinnost, on je bojeschopný, a kdyby se přes Moldavsko převážela vojenská technika, nebo se něco stalo, tak by byl povolán, musel by nastoupit do armády a bojovat. Možná i proti Ukrajině – uvedl, že pokud by třeba Rusko převáželo přes Moldavsko techniku, musel by nastoupit a bojovat za Rusko, protože v Podněstří jsou Rusové. V Rusku má otce i matku, on je občan Moldavska, o aktuální situaci a politiku v Moldavsku se nezajímá.
17. K dotazu, proč by měl být povolán do ruské armády uvedl, že jeho otec je občan Ruska a pro něj by bylo snadné udělat si ruské občanství, on ho ale nechce. Neví, jestli mu přišlo nějaké předvolání z moldavské vojenské správy, nezná nikoho, kdo by byl odveden, protože

není v kontaktu s nikým v Moldavsku. Vojenský výcvik absolvoval v letech 2018 až 2019 jako puškař. Do ruské armády jsou Moldavci povoláváni, pokud mají dvojí občanství. O možnosti obrátit se v zemi původu na bezpečnostní orgány neuvažoval, protože chtěl žádat o pomoc tady, nechce vzít do Moldavska své dítě. V rodném listě dítěte zapsán není, jeho družka je občanka Ukrajiny s trvalým pobytem v ČR.

18. On sám ztratil doklady, má základní vzdělání, je bez maturity, nemyslí si, že by se mohl obrátit v tíživé sociální situaci v Moldavsku o pomoc. V Moldavsku byl naposled v roce 2019, od té doby je v ČR, o možnosti požádat o mezinárodní ochranu dříve nevěděl, pracoval zde nelegálně, přijel jen na cestovní doklad, o pracovní vízum nežádal, domů se bez pasu vrátit nemohl a časem ho chytila policie. Nevrátil by se kvůli ekonomické situaci, ani kdyby neztratil pas. Jediné problémy s bezpečnostními orgány měl, když ve 13 ukradl kolo.
19. Krajský soud předepisuje, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
20. Úkolem žalovaného bylo především opatřit takové informace o zemi původu, z nichž bude možné posoudit, zda by žalobci v případě návratu do Moldavské republiky hrozilo pronásledování nebo vážná újma.
21. Žalovaný krom azylového příběhu žalobce vycházel v prvním řízení z Informace OAMP – Moldavsko, situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 16. 11. 2023, a z listiny Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné změně původu, stav: říjen 2023, ze dne 3. 10. 2023.
22. Po zrušení prvního rozhodnutí žalovaného správní orgán založil do spisu Informaci MVZ ČR ze dne 25. 3. 2025 – Moldavsko, Situace v Podněstří, novinový článek z aktualne.cz ze dne 11. 8. 2025 „*Má fotku s Putinem, teď je ve vězení. Moldavsko se před volbami brání ruskému vlivu.*“, Informaci MZV ČR ze dne 19. 5. 2025 – Moldavsko, Činnost policie, Informaci OAMP ze dne 7. 5. 2025 – Moldavsko, Základní přehled o zemi, Informaci OAMP ze dne 9. 1. 2025 – Moldavsko, Situace obyvatel Podněstří v Moldavsku, Informaci Mezinárodní organizace pro migraci z prosince 2024 – Přehled údajů o zemi za rok 2024 – Moldavsko, Informaci OAMP ze dne 7. 1. 2025 – Moldavsko, Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
23. Soud v rámci jednání doplnil listinné důkazy o listiny týkající se vojenské služby v Moldavsku, a to vyjádření moldavského ministerstva obrany ze dne 25. 11. 2024 spolu se související zprávou European Bureau for Conscientious Objection, dále článek Radio Moldova „*Resilience amid reform: Moldova Parliament rejects no-confidence motion against Defense Ministry*“ vydaný 12. 3. 2026, článek Moldova M1 „*Moldova's Ombudsman investigates military suicide amid systemic bullying allegations*“ vydaný 26. 1. 2026, článek Moldpres „*Moldova's Ombudsman investigates possible cases of harassment, violence following death of soldier in Floresti*“ vydaný 26. 1. 2026 a příspěvek blogu Lawgratis.com „*Military Law*

at Moldova“ vydaný 11. 3. 2025. Všechny tyto listiny byly soudu poskytnuty oddělením Informací o zemích původu Ministerstva vnitra ČR (zpráva IOZP ze dne 26. 3. 2026) a přeloženy prostřednictvím nástroje Evropské unie pro strojový překlad eTranslation – AI translation and language tools (<https://translation.ec.europa.eu>).

24. Soud má za to, že takto zjištěný skutkový stav, vč. doplnění, které provedl soud, je postačující pro posouzení žádosti a žaloby žalobce. Důvodné nejsou námitky, že by v opětovném řízení nedošlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu nebo individuálnímu posouzení situace žalobce. Žalovaný správně vyhodnotil situaci žalobce jako snahu o vyhnutí se návratu do země, ze které utekl z čistě ekonomických důvodů a dospěl k závěru, že v Moldavsku neprobíhá žádný vnitřní ani mezinárodní ozbrojený konflikt. Soud měl za to, že je vhodné doplnit skutková zjištění ohledně vojenské služby, nicméně nejednalo se o otázku natolik podstatného doplnění skutkových zjištění, aby opětovně přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
25. S ohledem na uvedené posoudil soud žalobcem uplatněné žalobní námitky, přičemž se s ohledem na níže uvedené nezabýval rozpory ve vyjádřeních žalobce, který uvedl např. že není s nikým z Moldavska v kontaktu, ale uvedl i, že si volá se strýcem; že se chtěl s partnerkou vrátit do Moldavska, ale i že se nikdy vrátit nechtěl; že se chtěl vrátit do Moldavska vyřídit si doklady, i to, že by se nikdy do Moldavska nevrátil, i kdyby měl cestovní doklad, apod.

Obavy ze služby v armádě

26. Na základě provedeného dokazování (ze správního spisu a u soudu provedených důkazů) soud zjistil, že (ve vztahu k obavám žalobce) v Moldavsku existuje separatistický region Podněstří a autonomní Gagauzie (oba regiony orientovány proruský). Samotné Moldavsko podepsalo asociační dohodu s EU a získalo status kandidátské země. Pokud jde o mezinárodní nebo vnitřní ozbrojené konflikty, tak v současnosti se země nenachází v situaci žádného konfliktu, bezpečnostní situace i po ruské invazi na Ukrajinu zůstává stabilní, vč. situace na hranici s Podněstřím, v Podněstří nadále působí ruský „mírový“ kontingent o síle asi 1500 vojáků. Ve vztahu mezi oběma regiony existuje volný pohyb osob, přičemž v důsledku války na Ukrajině je jediný možný pohyb skrze území ovládané centrální vládou. V důsledku ruské invaze na Ukrajinu je upozaděn ekonomický kontakt Podněstří a Ruska a obchod je více orientován na centrální oblasti a EU. Policie i bezpečnostní složky vykonávají nadále v Moldavsku svou službu, lidská práva jsou garantována jejich činností i zákony. Z listin je dále patrná snaha Moldavska izolovat se od ruského vlivu, vč. opatření v proruských regionech. (Případně v tomto směru žalovaný ve vyjádření na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2025, č. j. 7 Azs 202/2025–28.)
27. Pokud jde o situaci v ozbrojených silách Moldavska, tak z listinných důkazů vyplývá, že vojenská služba je povinná pro muže ve věku 18–27 let a trvá 12 měsíců se zkráceným obdobím 3 měsíců pro osoby s vysokoškolským vzděláním. Po výkonu základní vojenské služby jsou vojáci zařazeni mezi rezervy, pro výkon rezervní služby je nutná výzva, která zahrnuje úřední oznámení vydané ministerstvem obrany v případě každoročního cvičení nebo v případě mobilizace během vnitrostátní mimořádné situace. Krom uvedeného je v Moldavsku možná i dobrovolná vojenská služba, která je k dispozici jako smluvní vojenská služba. Počáteční doba trvání smluvní vojenské služby může být 3 roky nebo 5 let, v

závislosti na rozhodnutí jednotlivého kandidáta. Minimální věk pro nábor je 18 let. Z listinných důkazů vyplývá, že v ozbrojených silách dochází k šikaně, nicméně ta je řešena v rámci národních prostředků ochrany.

28. V rámci soudního jednání se soud podrobně dotazoval žalobce na jeho obavy ohledně vojenské služby v Moldavsku, přičemž žalobce předkládal postupně velmi různorodá tvrzení. Nejprve vyjádřil obavy z povolání k vojenské službě v podněsterské armádě (protože podle něj Moldavsko je jeden celek), následně vyjádřil obavy z povolání do ruské armády (přestože nemá ruské občanství, ale rodiče chtějí, aby ho měl) a nakonec vyjádřil i obavy ze služby v moldavské armádě v rámci cvičení záloh (obavy ze šikany z důvodu služby otce v ruské armádě). Opakovaně uváděl, že nechce jít sloužit do žádné armády a nechce jít nikam bojovat.
29. Správní soudy opakovaně konstatovaly, že odmítání výkonu vojenské služby pro vlastní stát není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani tehdy, pokud by se výkon vojenské služby pojil s rizikem účasti na bojových akcích. Odmítání výkonu vojenské služby (ať již povinné nebo profesionální) může mít nicméně v určitých případech relevanci pro udělení azylu. Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice lze za pronásledování považovat jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN, jež uvádí preambule a články 1 a 2 Charty OSN [viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie („Soudní dvůr“) ze dne 26. 2. 2015, ve věci C-472/13, *Shepherd*]. Kromě toho lze podle čl. 9 odst. 2 písm. b) a c) kvalifikační směrnice za pronásledování obecně považovat také právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a také nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání.
30. Z pohovoru se žalobcem vyplývá, že základní vojenskou službu absolvoval, tudíž mu hrozí pouze výkon rezervní služby, což v současné situaci znamená účast na pravidelných cvičeních, jelikož z ničeho nevyplyvá, že by se Moldavsko nacházelo v tzv. mimořádné situaci.
31. Ze správního spisu i ze všech zjištěných informací ani z vlastních tvrzení žalobce nevyplyvá, že by Moldavsko bylo aktuálně kýmkoliv jakkoliv ohrožováno. V důsledku války na Ukrajině nedošlo k akceleraci napětí mezi Podněstřím a Moldavskem, natož k ozbrojeným konfliktům (naopak se zdá, že v důsledku ruské invaze došlo k hlubší ekonomické integraci obou regionů). Ruská federace Moldavsko nijak neohrožuje. Moldavsko se tedy nenachází v situaci mezinárodního ani vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, tudíž není ani důvod domnívat se, že by žalobce v rámci cvičení záložních sil mohl páchat válečné zločiny.
32. Pokud jde o obavu ze šikany z důvodu služby otce žalobce v ruské armádě, soud na základě zjištěných informací konstatuje, že k šikaně v moldavských ozbrojených silách dochází, nicméně tento problém není moldavskými úřady ignorován, naopak je řešen s vysokou mírou sledování, neboť se věcí zabývá moldavský ombudsman. Vnitřní mechanismy ochrany v Moldavsku tedy zjevně fungují a jelikož se v případě žalobce nejedná o základní roční vojenskou službu, ale pouze *potenciální* účast na časově omezeném vojenském cvičení,

neshledává soud důvod, aby žalobci nemohly poskytnout ochranu moldavské instituce. Skutečnost, že někteří rodinní příslušníci moldavských občanů mají ruské občanství, případně slouží v ruské armádě, není ani dle žalobce výjimečná, tudíž není důvod domnívat se, že by se jednalo v případě žalobce o jakkoliv nestandardní případ. Nadto ze zpráv, které soud zajistil, nevyplývá, že případy šikany jsou v moldavských silách natolik běžné, aby představovaly důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany *en bloc*, navíc v případě, že není u žalobce vůbec jisté, zda a kdy by mohl být povolán ke cvičení záložních sil.

33. Není důvod domnívat se, že by žalobci měla hrozit služba v podněsterské armádě, a už vůbec ne v ruské, když žalobce nemá ruské státní občanské a nechce o něj požádat (na rozdíl od svého otce).
34. Ze všech zpráv o zemi původu jasně vyplývá, že Podněstří se snaží udržovat si status samostatné republiky (jakkoliv mezinárodně neuznané). Dle zpráv o Podněstří je „státní moc“ vykonávána uvnitř a vůči obyvatelům tzv. Podněsterské moldavské republiky. Žalobce v této oblasti nikdy nebydlel, tudíž ho nelze považovat za občana Podněstří ani z pohledu Podněsterské moldavské republiky. Tvrzení o tom, že by ho mohla povolat do služby podněsterská armáda, jsou proto zcela iracionální, a i kdyby k tomu došlo, žalobce nestíhá, jako občana jiného státu, žádná povinnost k výkonu takové vojenské služby. Stejně tak není ničím dokladováno, že by Podněsterská moldavská republika nutila občany jiných států ke službě v jejích ozbrojených silách.
35. Tvrzení žalobce o případné službě v ruské armádě (či snad transferu ruské vojenské techniky přes území Moldavska a v důsledku toho služby žalobce v ruské armádě) jsou ničím nepodložené fabulace a představy. Tvrzení, že se rodiče žalobce snaží, aby získal ruské občanství, soud sice nijak nezpochybňuje, ale žalobce je moldavský státní občan, bydlel v Moldavsku, které je samostatným státem, a lze předpokládat, že bez souhlasné vůle žalobce mu nebude moci být ruské občanství platně uděleno. Pokud jde o službu moldavských občanů v ruské armádě, žalobce u pohovoru i před soudem uvedl, že se jednalo o osoby s dvojím občanstvím, nicméně on že má pouze moldavské.
36. Tvrzení o převozech ruské techniky přes moldavské území se nezakládají na žádném věrohodném základě a žalobce je odvozoval z několik let starých obav vyjádřených v tisku.
37. Neexistuje tedy žádný racionální důvod domnívat se, že by žalobci hrozilo jakékoliv nebezpečí v souvislosti se službou v ruské armádě, natož vážná újma ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Účelovost podání žádosti o azyl

38. Pro posouzení účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné rozlišovat otázku doby, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Azs 423/2004 a 2 Azs 137/2005, které dopadají na žádosti o mezinárodní ochranu podané až po několikaletém nelegálním pobytu poté, co skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu), a otázku vlastního hodnocení účelovosti žaloby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Azs 2/2019).
39. Při posouzení otázky účelovosti žaloby ze správního spisu plyne, že mezi žalobcem a žalovaným není nijak sporné, že žalobce podal svoji žádost až po dle svého tvrzení pěti letech

po příchodu do ČR. Zároveň žalobce ale nečinil sporným, že prakticky po celou dobu pobýval na území ČR nelegálně a byl si toho vědom.

40. Pokud chtěl žalobce nadále setrvat na území ČR poté, co neměl možnost požádat o jakýkoliv jiný pobytový status s výjimkou mezinárodní ochrany, je logické, že žalobce využil možnost, kterou mu české právo nabízí. V tomto směru je ale „účelová“ jakákoliv žádost o mezinárodní ochranu, pokud je to jediný prostředek k možnosti zachování pobytu, neboť pobyt na území ČR je jistě účelem podané žádosti. Zcela jinou otázkou je, pokud je žádost o mezinárodní ochranu účelově využívána k legalizaci dlouhodobého nelegálního pobytu na území ČR.
41. V případě žalobce je soud jednoznačně přesvědčen o tom, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zcela účelovým krokem. Konečně žalobce u jednání na opakované dotazy soudu uváděl, že chce zůstat v ČR se svým dítětem, což považuje soud za leitmotiv celé jeho snahy (tj. cílem žádosti je vyhnout se uloženému vyhoštění a fakticky nadále pokračovat v pobytu, který žalobce založil svým nelegálním pobytem na území ČR).

Pobyt na území ČR z důvodu zachování rodiny

42. Pokud jde o skutečnosti související s osobním životem žalobce, tj. existenci družského vztahu žalobce a narození potomka, tak trvalý partnerský vztah není důvodem poskytnutí mezinárodní ochrany a žalobce může na změnu své soukromé životní situace reagovat prostředky k tomu určenými, tj. odpovídající žádosti dle zákona o pobytu cizinců.
43. V případě péče o nezletilé dítě může jednat o zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobce dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. na neposouzení nejlepšího zájmu dítěte dle Úmluvy o právech dítěte. Dotčení práva na soukromý a rodinný život se věnoval opakovaně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022–55, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[58] Sedmému senátu je třeba dát za pravdu v tom, že v současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je ostatně Česká republika povinná, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s některými ze základních práv zaručených Úmluvou. Zjistí-li správní orgány, že by v důsledku vyhoštění k takovému zásahu došlo, mohou k vyhoštění přikročit jen prokáží-li, že tento zásah je přiměřený sledovaným cílům, a odpovídá „naléhavé společenské potřebě“ (viz např. rozsudek ESLP z 9. 4. 2019, stížnost č. 23887/16, I. M. proti Švýcarsku, bod 72 a judikatura tam citovaná). Jsou rovněž povinny zkoumat řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, mezi která patří mj. nejlepší zájem dítěte či dětí cizince, jakož i pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb v hostitelské zemi a v zemi původu (rozsudek ESLP z 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, body 57 a 58). Přestože se takové řešení nemusí jevit jako nejlepší či nejvhodnější, rozšířený senát nemá možnost aprobovat výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který by byl v rozporu s požadavky unijního práva, tedy podstatou a logikou mezinárodní ochrany, jak je vyložila judikatura Soudního dvora. Případná změna právní úpravy je primárně na zákonodárci.“ V usnesení ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021–66, uvedl: „[25] Rozšířený senát se též v usnesení ve věci L. T. H. Y. vyjádřil k možnostem řešení situace takových cizinců, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří mají

v České republice osobní či rodinné vazby, v jejichž důsledku by jejich nucené vycestování mohlo představovat porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vysvětlil, že úprava situace takových osob v zákoně o pobytu cizinců se nejeví jako nejlepší či nejvhodnější. Řešení je však primárně v rukou zákonodárce“.

44. Krom toho k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, ze kterého lze citovat, že „Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu.“
45. Jinými slovy čl. 3 Úmluvy o právech dítěte má být vykládán ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tudíž i pro něj platí shora uvedené, tj. ochrana těchto práv je poskytována v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. Pro námitky v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není prostor v řízení o azylu.
46. K tomu soud nicméně zdůrazňuje, že sám žalobce uvedl, že není uveden v rodném listě, tj. není *de iure* otcem jím tvrzeného dítěte (dětí). Jelikož právní řád ČR je vystavěn na ochraně právního rodičovství, nelze poskytovat přímou ochranu tvrzeného rodičovství bez toho, aniž by putativní otec uplatnil domněnku otcovství dle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Určité výjimky dopadají na styková oprávnění biologických rodičů, nicméně to není tento případ. Argumentace, že v rodném listě není uveden proto, že ztratil pas a nemohl s zařídit nový, je v tomto směru zcela nepodstatná. Žalobce měl možnost si problémy v souvislosti se ztrátou cestovního dokladu vyřešit prostřednictvím zastupitelských orgánů Moldavska v ČR, nikoliv na tuto povinnost rezignovat a nelegálně bez jakýchkoliv dokladů pobývat na území ČR. Pokud zvolil žalobce cestu pobytu na území bez jakýchkoliv dokladů, tak fakt, že nyní není zapsán v rodném listě (dle jeho tvrzení) svého dítěte, jde pouze a jediné k jeho tíži a soud ani správní orgán není povinen existenci potomka žalobce zohledňovat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výroky o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen,

který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2026

Petr Sedlák v. r.
samosoudce